

Згустки

Богдан Рубчак

Колись мій час на мене віяв братом,
весною, що тулилася до мене, —
усе в мені знемовлене, зелене,
мої завиті тайни виявляти.

Тепер мій час на мене кряче круком,
завихром падолистовим регоче, —
листи мої волочить бурим бруком,
щоб їх читали зір нещирі очі.

* * *

Ця яблуня була мені сестрою,
весною воскресала в білий спалах,
мене кормила радістю земною,
поживою страждання напувала.

Коли ж я з нею на порі розквітла
святої Нені білим благовістям, —
прийшов приبلуда із чужого світла,
щоб нас розтяти слова наглим вістрям.

* * *

Глухий неспокій в листі та квітках
тривожить слух і не дає читати.
Невже на дощ ? Підходжу до вікна,
щоб вишню про погоду запитати.

На аркуш грядки, де слова вінком,
наводить небо нечіткі цитати.
Я і маленька вишня за вікном
читаєм. Боїмося відчитати.

* * *

У зосередженні безмірних літ

працюють разом безлічі варстатів —
про зелен світ складати рідний міт,
історію повернення верстати.

Поріжуть вас, пов'яжуть вас у сплави,
трачі жбурнуть на пили швиргома.

По білих клаптях душ у мурих швах
верстатиме чужі криваві справи
несито метушлива мурашва.

* * *

Для тебе змайстрував я клітку слів,
аби тебе як щиглика замкнути.
Із натяків прозору сітку сплів,
аби тебе зловити і забути.

Коли тебе забавно годував
окрушинами здогадів з долоні, —
як міг я знати, що мої слова
давно вже служать у твоїм полоні.

* * *

Він знов чужий. Думок і диму клуби.
Пером щось на папері здоганяє.
Вона його і любить, і не любить,
вона його і знає, і не знає.

Він бог чи мох? Ріка чи недоріка?
Раб духів конокрилих чи лабатих?
В цю ніч не стане знов за чоловіка,
а лебедя їй мусить посилати.

* * *

Великий кусень сонця відламався,
коли ти народилася. Дивись!
Від нього ти, як день згасав, сама вся
засвічувалась усміхом колись.

Дивися. Відплива твоя планета
в той простір, що вже притул дав мені.
Як зірка в пісні давнього поета,
то блідне, то згасає вдалині.